

HOOFSTUK 34. SIELE-VANG

"Hy wat siele vang, is wys." - Spreuke 11:30

In 'n artikel in "*The Student Movement*" van Februarie 1901, oor "'n Geestelike Opwekking" deur H. W. Oldham, het ek die volgende sinne gevind: "In die grondwette van die meeste Christen Studente Verenigings word verklaar dat die **hoofdoel** van die C.S.V. is om studente te lei om volgelingen van Jesus Christus te word. Maar as die vraag pertinent gevra word: Word studente werklik oorgehaal van onverskilligheid en ongeloof na geloof in Jesus Christus? Dan moet die antwoord wees dat, hoewel dit met 'n paar die geval is, dit in die meeste Verenigings baie twyfelagtig is.

Sommige Christen Bewegings wat ontmoedig geword het deur vorige mislukkings, het skepties geword met betrekking tot die moontlikheid om mense vir Christus te wen onder omstandighede wat so moeilik is soos hul eie. Hulle mag tot 'n sekere mate voortgaan met **die oorgelewerde metodes van oortuigings werk**, maar hulle het opgehou om te verwag dat hulle meer sal kan doen as om diegene wat reeds die geloof het, te versterk. Die Uitvoerende Raad van die Algemene Kollege Departement het bepaald die geestelike opwekking van studente op die voorgrond in hul beleid gestel. As die plaaslike Bewegings hulle sal skaar rondom die Uitvoerende Raad, kan ons beslis verwag om God te sien werk in die lewens van dié wat rondom ons is.

Die liefde wat vir ons gevang het, kan baie vang. Dit is reg om te besef hoe ernstig dit is dat hierdie doel aanvaar word. Dit sluit in **nuwe omgang met Jesus Christus in 'n heilige lewenswandel, in selfopoffering, in liefdediens**; dit vereis onderwerping aan die teregwyding en beheer van God se Gees. Ons moet die doel om **jongmense vir Christus te wen** uithaal uit die algemene werk onder hulle en **dit eerste stel**. Ons Christen Bewegings het meer as genoeg meganiese werkers. Hulle het behoefte aan manne en vroue met bepaalde doelstellings, wat sal dink en bid, en bid en werk totdat hul Beweging 'n geskikte instrument in die hand van God is vir die verandering van die lewens van studente."

In die hoofartikel van dieselfde uitgawe lees ons met betrekking tot die Dag van Gebed: "Daar is baie belydenisse en baie versoeke wat ons sal moet doen op die dag van gebed, maar persoonlik voel ons dat die ernstigste gebed moet wees vir 'n

geestelike opwekking. Ons het trapsgewys die feit leer besef dat die meeste van ons Bewegings **nie besig is om mense vir Christus te wen nie**, en sommige het met ontsteltenis begin besef dat daardie feit hulle baie min droefheid veroorsaak het! "Dit is ongetwyfeld betreurenswaardig dat studente nie gewen is nie, maar wat kan ons doen?"

Voorwaar, 'n geestelike opwekking is noodsaaklik; dit is noodsaaklik in ons eie harte. Wanneer dit kom, sal ons gou uitvind wat ons moet doen. Waar is die hartstogtelike verlange om mense te help? Waar is die vurige gebed vir ons medemens, wat maak dat ons ons nie steur aan hindernisse nie? Aan die wortel van die hele saak lê ons gebrek aan belangstelling. Dit is slegs wat vir ons van belang is wat 'n invloed sal uitoefen op mense. Dit is slegs wanneer daar in die diepte tussen die ewige belange van ons siel **die hartstogtelike begeerte om mense na Christus te lei** sal ontvlam, dat ons diegene sal ontmoet wat ons hulp nodig het en wat dit sal verwelkom. Dit is slegs die woorde en daede wat uitbars uit die brandende hartstog van begeerte om mense te help, wat geleenthede vind om lewens te beïnvloed. Want dit is slegs waar daar so 'n begeerte is dat die Heilige Gees 'n Medewerker met die mens is. En sonder Hom is ons magteloos, beide om diegene wat behoeftig is, te vind, of om hulle te help nadat ons hulle gevind het. Sal ons nie eendragtiglik vra dat **'n hartstog vir siele** in elkeen van ons mag gebore word op die dag van gebed nie?"

Laat my hierby voeg 'n uittreksel uit 'n artikel oor "Indiese Behoeftes" in die Januarie-uitgawe van dieselfde blad. Die skrywer (eerw. W.E.S. Holland, vroeër reisende sekretaris van die B.C.C.U.) het gepraat van die sentrale doel met die oprigting van die Sending- Kolleges as "die persoonlike invloed wat die dosente oor die leerlinge sou kon verkry." Hy het toe gesê: "En tog sê ek dit op die gesag van dosente in vier van die grootste Indiese Sending-Kolleges, dat hul tyd so ten volle in beslag geneem word deur voorlesings dat hulle nóg die tyd nóg die energie het vir persoonlike omgang met hul studente. Vier of vyf ure op 'n dag, met nog 'n hele paar meer vir voorbereiding, maak 'n mens in die Indiese klimaat uitgeput, met nóg die tyd nóg die senuwee-krag vir **daardie ernstigste van alle werk, persoonlike onderhandeling met 'n man oor sy siel.**"

Hy sluit sy stuk af met hierdie woorde: "40,000 manne is nodig, nie minder nie, as die hele Indië moet hoor. Tog deins 'n mens byna terug van 'n oproep vir manne. Waarom? Uit vrees dat hulle werk nutteloos sal wees. **Want sendingwerk is per slot van rekening slegs siele wen.** En daar is niks wat van 'n man in Indië 'n siele-wenner

sal maak as hy nie tuis een was nie. 'n Besef van plig of van die groot behoefte mag iemand na Indië bring. Niks kan hom in staat stel om jaar na jaar hier 'n sendeling se **lewe te lewe** nie, behalwe so 'n brandende liefde vir Christus **wat dring tot opoffering en 'n lewe van siele-wen tuis.**"

Watter gedagtes laat hierdie aanhaling tog ontstaan met betrekking tot die werk van siele-wen! Dat dit die eerste groot vereiste vir die sendeling is. Dat die gaan na 'n sendingveld nie noodwendig van 'n man 'n siele-wenner sal maak nie. Dat dit tuis is, voordat iemand na die sendingveld gaan, dat die gees van selfopoffering en siele-wen verkry en beoefen moet word. Dat om sy lede te oefen in die kuns om siele te wen een van die hoofogmerke is van die Studentebeweging, net soos die uitvoer daarvan die maatstaf sal wees van sy sterkte en sukses. Dat die gevaar steeds dreig dat ons hieruit in oorgelewerde en meganiese metodes sal verval. Dat gedurige, ernstige gemeenskaplike en private gebed gedoen moet word vir meer liefde tot siele, en dat gedurige, ernstige, gesamentlike en private pogings aangewend moet word in elke Studente-Beweging sodat ons maats gewen kan word vir Christus.

Die groot kenmerk van die Goddelike lewe, óf dit in God óf in Christus óf in ons is, is **liefde wat soek om die verlorenes te red**. Laat dit die Christelike lewe wees wat ons aankweek: 'n liefde wat sy saligheid vind in die redding van mense. Hierdie lewe kan op geen ander manier gekweek word nie as deur **noue, persoonlike gehegtheid aan Jesus** en die **daaglikse omgang met Hom** as 'n Vriend wat ons liefhet. Dit is in die binnekamer dat hierdie omgang met die Vader en die Seun gehandhaaf moet word. Dit is veral hierin dat die Vader wat in die verborge sien, ons in die openbaar sal vergelde.

Gebed: O Here! Vergewe my dat ek so min hartstog het vir siele! Vergewe my dat aandag en tyd so om myself, my genot, my werk, my sukses, my geluk, my voorspoed wentel, dat ek weinig tyd spandeer om te bid en te werk om siele te red. Maak my in my stiltetyd met U bewus van U doel met my op aarde: om ander van U te vertel. Amen.